

Șansa actorilor

Într-o economie de piață "sălbatică", precum a noastră, ce-i rămâne de făcut actorului cu surplus de energie și deficit bugetar? Printre multele îndeletniciri mai mult sau mai puțin înrudite cu arta Thaliei și Melpomenei, el/ea va opta pentru TV (dar nu teatru!), fiindcă-i asigură nu numai un câștig material, ci și multă popularitate, în exces chiar. PRO tv se află în fruntea clasamentului în astfel de plasamente, atrăgând mulți tineri și mai puțin tineri actori pentru roluri "simple" de comperaj în care s-au rodat avansând urgent, specializându-se pe post de crainici de știri sau meteo, dar și aspirând la "funcții" din ierarhia ad-hoc, cum ar fi cea de "ministru al comediei"! Microfonul, substituit bastonului de mareșal, poate metamorfoza un star în bucătar (sau viceversa), la "Prețul corect",

foarte ușor, pentru că... "Te uiți și câștigi!".

Tot așteptând să iasă în arena teatrului TV și posturile particulare, TVR a cedat până la urmă ea, diminuându-și considerabil rata premierelor și concentrându-se în egală măsură asupra divertismentului. Lăsând deoparte "importurile" de tip "Jumătătea ta" ori "Surprize, surprize", al căror coeficient *estetic* e nul din toate punctele de vedere (cu excepția... toaletelor sofisticate ale răsfățatei Andreea Marin!), se ajunge inevitabil la "E șansa ta!", animată de Emilia Popescu, cu aportul producătorului delegat Horia Moculescu și al tandemului executiv Șerban Marinescu-Ștefan Mărăscu. O emisiune duminicală din start sortită să intre în loială competiție cu "Duminica în familie" de la Antena 1, propulsată în topul audienței de "civila", dar fermecătoarea Mihaela Rădu-

lescu-Bănică. Pentru a câștiga avantaj, TVR și-a luat aliați pe imbatabilii Gheorghe Dinică și Marin Moraru, constanți amfitrioni care-i stau alături la bine și la rău blond-roșcatei actrițe a Teatrului "Bulandra", surprinzător de dezinvoltă și plină de aplomb (de altfel ca și pe scenă, unde o așteaptă - să sperăm - marile creații convenite!), căreia i se oferă cu prilejul acestei emisiuni de elevat *entertainment* și câte un rol-rol. E drept că de scheci sau schiță, câteodată chiar în compania maestrilor. Și ei, deocamdată, în faza acomodării cu transmisia *live*, care-și are regulile sale. Deocamdată, în actuala concepție, perfectibilă desigur, s-a recurs pentru dinamizare la un efect discutabil: o voce din *off* biciuiește asistența ca la meciurile de box. *De gustibus...*

Irina Coroiu

Sf. flash

Don Juan-ul teatrului românesc

După căderea cortinei și înainte de busculada finală spre ieșire, se petrece un episod identic la toate teatrele și la toate reprezentațiile: *aplauzele*. Se spune despre spectatorii din România că - neam meridional - sunt foarte binevoitori. Totuși, nu se știe de ce, se simt întotdeauna obligați să fie politicoși. Să bată din palme ridicându-se mereu în picioare, indiferent dacă e vorba de premieră ori de o reprezentație de serie. Să arate că, orice ar vedea, le place peste măsură; ca și cum ar căuta astfel să-i încredințeze pe artiști că, deși aplaudat cu frenezie, spectacolul de ieri a fost doar un ornament de frîșcă, abia cel de față e prăjitura. Primii sar de pe scaune cei din rândul întâi, apoi, treptat, cuprinsă de jenă, abandonează șederea și restul sălii. Un public înflăcărat care se îndrăgostește, ca un Don Juan infidel, în fiecare seară de altă "făptură" teatrală

pe care o uită apoi pentru următoarea. Există în acest comportament un entuziasm sincer (cam naiv), sau este o reacție mecanică? Nu pledez în favoarea suspiciunii și reticenței în rândul publicului, ci pentru niscaiva discernământ. Le-aș cere spectatorilor să nu le fie rușine de fluerăturile cu care multe dintre aplauzele în picioare ar trebui înlocuite. Să ia exemplu de la publicul elisabetan în special la capitolul contestații, nu numai în ceea ce privește patima felițitărilor. E sănătos, credibil și decent să arăți ce crezi cu adevărat, nu să confunzi lașitatea cu manierele elegante. La Scala din Milano, când Pavarotti ia o notă falsă, se aud huiduielile celor care sunt mai curajoși, dar au și urechea mai fină. Așadar, să dezaprobi nu înseamnă că vrei să te pui împotriva. Uneori dovedește vigilența unui spectator cultivat.

Mirona Hărăbor